

Sygn. akt V CNP 17/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi Bank S.A. w W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt X Ga 422/13

w sprawie z powództwa Bank S.A. w W.

przeciwko Bankowi 1. w O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2015 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz Banku 1. w O. od Bank S.A. w W. kwotę 1200,- (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.

UZASADNIENIE

Powodowy Bank na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 30 kwietnia 2014 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu oddalającego powództwo o zapłatę kwoty 12.511,68 zł z tytułu roszczenia regresowego w stosunku do Banku 1. w O., który zrealizował polecenie przelewu mimo niezgodności w jego treści numeru rachunku bankowego i oznaczenia wierzyciela.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pojęcie orzeczenia niezgodnego z prawem (art. 424¹ § 1 k.p.c.) było przedmiotem wykładni w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego i ukształtował się pogląd, że jest to orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętym standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, a naruszenie to jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Bezprawność orzeczenia sądowego ma zatem charakter bezprawności kwalifikowanej, a jego niezgodność z prawem musi polegać na oczywistej obrazie prawa, do której nie można zaliczyć jednej z możliwych interpretacji prawa, choćby *a posteriori* okazała się nieprawidłowa (wyroki z dnia 4 grudnia 2008 r., sygn. I CNP 72/08, z dnia 17 maja 2012 r., I CNP 55/11, z dnia 14 czerwca 2012 r., I CNP 7/12 - nie publ. i orzeczenia w nich powołane). Wskazanie powyższych zasad konieczne jest z uwagi na treść art. 424⁹ k.p.c. stanowiącego, że odmowa przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem może nastąpić w wypadku oczywistej bezzasadności skargi. Przesłankami oceny w tym przedmiocie jest merytoryczna trafność i waga podstaw powołanych w skardze.

Badanie zasadności skargi następuje poprzez jej wstępną selekcję ograniczoną do oceny czy w świetle powyższych reguł objęte skargą orzeczenie, bez potrzeby przeprowadzania szerokiej analizy jurydycznej i dokonywania pogłębionej oceny jego trafności, nie budzi zastrzeżeń w zakresie zastosowania prawa i jego wykładni. Jeżeli skarga *prima facie* z uwagi na rodzaj, wagę

i przedmiot powołanych w niej podstaw nie mogłaby być pozytywnie rozpoznana, zachodzą podstawy do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania.

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Istota skargi sprowadza się do zarzutu dokonania przez Sąd drugiej instancji błędnej wykładni art. 63 c w zw. z art. 64 ustawy Prawo Bankowe w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 24 października 2011 r. wskutek dokonania ich interpretacji przy uwzględnieniu art. 74 Dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywę 97/7/WE, 2002/65/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE, obowiązującej w dacie dokonania przez pozwanego kwestionowanego przelewu tj. 3 marca 2011 r. ale implementowanej do krajowego porządku prawnego dopiero ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1195) z przekroczeniem terminu jej wdrożenia określonego na dzień 1 listopada 2009 r. Skarżący zakwestionował stanowisko Sądu Okręgowego, który w oparciu o orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości przyjął, że w takiej sytuacji należy zastosować dyrektywę interpretacyjną nakładającą na organy stosowania prawa obowiązek wykładni norm ustanowionych w ramach porządku krajowego w zgodzie z prawem wspólnotowym (wyroki z dnia 10 kwietnia 1984 r., sygn. 14/83, z dnia 13 listopada 1990 r., sygn. C-106/89, z dnia 14 lipca 1994 r. sygn. C - 91/92), co doprowadziło do wniosku, że zlecenie wykonane zgodnie z unikatowym identyfikatorem uważa się za wykonane prawidłowo. W ocenie powoda, zważywszy na orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące wykładni wskazanych przepisów ustawy Prawo Bankowe (wyroki z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 205/08, z dnia 19 marca 2004 r., IV CK 158/03) oraz przywołane poglądy przedstawicieli doktryny, w razie niezgodności w treści polecenia przelewu bank, który go realizuje ponosi odpowiedzialność za szkodę wynikającą z przesłania środków pieniężnych niewłaściwemu podmiotowi, a dokonanie wykładni prounijnej w oparciu o przepisy nieimplementowanej dyrektywy stanowi wykładnię *contra legem*.

Brak jest jednak podstaw, by przypisać Sądowi Okręgowemu kwalifikowane naruszenie wskazanych przepisów prawa i dokonanie rażąco błędnej ich wykładni. Ma niewątpliwie skarżący rację, że przepisów nieimplementowanej dyrektywy nie można zastosować bezpośrednio w sprawach pomiędzy podmiotami prywatnymi

ze względu na brak horyzontalnej bezpośredniej jej skuteczności. Sąd nie zastosował jednak w sprawie jej przepisów bezpośrednio a dokonał wykładni przepisów prawa krajowego odmiennej od dokonywanej przez sądy krajowe w okresie przed jej implementowaniem, z uwzględnieniem brzmienia i celu prawa unijnego. Wyrażenie przez skarżącego przeciwnego poglądu bez uwzględnienia stanowiska Trybunału Sprawiedliwości w zakresie obowiązku wykładni przepisów prawa krajowego zgodnie z celem i brzmieniem dyrektywy, mimo że termin jej implementacji upłynął, wskazuje jedynie na istnienie rozbieżnych stanowisk w tym zakresie, natomiast nie wykazuje oczywistej obrazy prawa poprzez rażąco błędną jego wykładnię. Stąd już *prima facie* zakwalifikować należało skargę jako oczywiście bezzasadną i orzec jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ § 1 k.p.c. jak w sentencji.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c. oraz § 6 pkt 5 i § 12 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).